

Sygn. akt V Ca 40/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie V Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący-Sędzia	SSO Adam Simoni (spr.)
Sędzia:	SSO Barbara Chłędowska
Sędzia:	SSR del. do SO Witold Benicki
Protokolant:	Tomasz Kluz

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2016r. w Rzeszowie
na rozprawie
sprawy z powództwa Związku (...) z siedzibą w W.
przeciwko S. D.
o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej
od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie
z dnia 6 listopada 2015 r., sygn. akt XI C 875/15

oddala apelację.

SSO Barbara Chłędowska SSO Adam Simoni SSR del. do SO Witold Benicki

Sygn. akt V Ca 40/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 13 maja 2016 r

Wyrokiem z dnia 6 listopada 2015 r., sygn. akt XI C 875/15, Sąd Rejonowy w Rzeszowie po rozpoznaniu sprawy z powództwa Związku (...) z siedzibą w W. przeciwko S. D. o zapłatę zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 688,74 zł z ustawowymi odsetkami od kwot 135,42 zł od dnia 26 lipca 2011 r do dnia zapłaty, 135,42 zł od dnia 26 października 2011 r do dnia zapłaty, 135,42 zł od dnia 26 stycznia 2012 r do dnia zapłaty, 141,24 zł od dnia 26 kwietnia 2012 r do dnia zapłaty i od kwoty 141,24 zł od dnia 26 lipca 2012 r do dnia zapłaty (pkt I), oddalił powództwo w pozostałej części (pkt II), zarządził zwrot powodowi kwoty 33 zł tytułem nadpłaconej opłaty sądowej od pozwu (pkt III) oraz zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 44,87 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt IV).

Powyższe orzeczenie zostało wydane w oparciu o ustalenia i ocenę prawną szczegółowo przedstawione w jego uzasadnieniu (k. 100-104 akt sprawy).

Apelację /k.106-108 akt sprawy/ od powyższego wyroku w części dotyczącej pkt I oraz IV złożyła pozwana S. D. zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego przez ich błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie tj

- art. 6 kc przez przerzucenie na pozwaną obowiązku wykazania nieprawidłowości waloryzacji w sytuacji, gdy powód nie wskazał sposobu waloryzacji ani użytego wskaźnika

- art. 353¹ kc poprzez zasądzenie świadczenia na rzecz powoda w sytuacji gdy jest ono sprzeczne z właściwością stosunku prawnego i ustawą

- art. 24 ust 2 ustawy z dnia 4.02.1994 e Prawo autorskie (tekst jednolity Dz.U z 2006 r nr 90 poz 631 z późn.zm) poprzez zasądzenie na rzecz powoda świadczenia w sytuacji, gdy pozwana nie rozpowszechniała utworów sposób określony w tym przepisie i nie osiągała w związku z tym korzyści majątkowych.

Pozwana w oparciu o powyższe zarzuty wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania wg norm przepisanych za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia Sądu Rejonowego odnośnie stanu faktycznego i wyciągnięte z tak ustalonego stanu faktycznego wnioski prawne.

W tych okolicznościach, zgodnie z utrwalonym w tym zakresie orzecnictwem Sąd Okręgowy zauważa, iż nie jest obowiązany powtarzać prawidłowo dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń i prawnej ich oceny. Należy podkreślić, że Sąd Rejonowy przedstawił zastosowany sposób oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, opierając się na logicznym rozumowaniu i zasadach doświadczenia życiowego, a ocena ta zasługuje na jednoznaczną aprobatę.

Wbrew twierdzeniom apelującego Sąd I Instancji wydając zaskarżone orzeczenie nie naruszył wskazanych w apelacji przepisów prawa materialnego.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że Sąd I Instancji prawidłowo wskazał, że przedmiotowa sprawa nie jest sprawą o ochronę praw autorskich. Podnieść należy, że do naruszenia praw autorskich dochodzi wówczas, gdy utwór wykorzystywany jest poza zakresem dozwolonego użytku bez wymaganego zezwolenia tj bez licencji lub przeniesienia praw. Naruszenie praw autorskich skutkuje między innymi odpowiedzialnością cywilną mając na uwadze treść przepisów art. 78 i 79 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz.U z 2006 r Nr 90 poz 631). Przedmiotowa sprawa, co zauważa Sąd I Instancji nie dotyczy roszczeń wynikających z wyżej powołanych przepisów, lecz roszczenia o zapłatę mającego podstawę w łączącej strony umowy. Poza sporem bowiem pozostaje, iż w dniu 6 lipca 2010 r powód i pozwana zawarli umowę generalną, przedmiotem której było określenie wysokości oraz warunków płatności wynagrodzenia z tytułu odtwarzania przez użytkownika fonogramów i wideogramów muzycznych, do których zarządzanie zostało powierzone (...) jako organizacji zbiorowego zarządzania, zgodnie z obowiązującą ustawą o prawie autorskim i prawach pokrewnych. W tym miejscu Sąd Odwoławczy zauważa, że rozkład ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) i jego procesowy odpowiednik (art. 232 k.p.c.) nie może być rozumiany w ten sposób, że ciężar dowodu zawsze spoczywa na powodzie. W razie sprostania przez powoda ciężącym na nim obowiązkom dowodowym, na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscpecji i faktów uzasadniających - jej zdaniem - oddalenie powództwa (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 maja 2014r, III APa 10/14, Lex nr 1488579). Na powodzie przede wszystkim ciąży dowód faktów prawotwórczych, z którymi wiąże się jego żądanie, na pozwanym zaś dowód tego, że zaistniały fakty tamujące lub niweczące powództwo. Na powodzie zatem w niniejszej sprawie w myśl przepisu art. 6 kc spoczywał ciężar udowodnienia faktu zawarcia z pozwaną umowy, co bez wątpienia zostało wykazane oraz faktu naliczania wynagrodzenia zgodnie z postanowieniami umowy, co również zostało przez niego wykazane, albowiem co prawidłowo stwierdza Sąd I Instancji z przedłożonych przez powoda faktur wynika jednoznacznie, że określane kwartalne wynagrodzenie (poza podatkiem VAT) było ustalane

według zapisów umowy. Pozwana zatem kwestionując wysokość naliczonego wynagrodzenia poprzez w jej ocenie zastosowanie nieprawidłowego średniorocznego wskaźnika wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych powinna fakt ten wykazać – czego nie uczyniła. W konsekwencji za bezzasadny należało uznać zarzut apelacji w przedmiocie naruszenia przez Sąd I Instancji przepisu art. 6 kc.

Za nieuzasadnione należy uznać również pozostałe podnoszone w apelacji pozwanej zarzuty. Zgodnie z zawartą umową pozwana zobowiązała się do uiszczania wynagrodzenia z tytułu odtwarzania w prowadzonym przez nią barze fonogramów i wideogramów muzycznych i zobowiązana była do niezwłocznego poinformowania powoda o wszelkich zmianach dotyczących warunków prowadzonej działalności gospodarczej. Zgodnie z § 10 ust 2 umowy umowa mogła zostać wypowiedziana przez każdą ze stron z zachowaniem 3 miesięcznego okresu wypowiedzenia. Pozwana jak wykazało to przeprowadzone postępowanie dowodowe nie poinformowała powoda o zaprzestaniu działalności gospodarczej, nie dokonała wypowiedzenia umowy w momencie zaprzestania działalności. Zasadnie więc wobec nie wywiązania się przez pozwaną z zobowiązań umownych powód naliczał ustalone umownie wynagrodzenie. Podnieść należy, że zawarta umowa dotyczyła uprawnienia pozwanej korzystania z chronionych fonogramów i wideogramów muzycznych niezależnie od tego jak często dochodziło do ich odtwarzania. Nie sposób zatem w okolicznościach niniejszej sprawy stwierdzić, iż treść łączącego strony stosunku prawnego sprzeciwiała się właściwości (naturze) stosunku i ustawie, albowiem został on ukształtowany w granicach wynikających z przepisu art. 353¹ kc.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 385 kpc orzeczono jak w sentencji.

SSO Barbara Chłędowska SSO Adam Simoni SSR del. do SO Witold Benicki

Z

(...)

R..31.05.2016 r

SSO Adam Simoni